

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουδα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ'ὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρώμη» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δύο τοῦ Φεβρουαρίου,
κάλα τοῦ Βουλευτηρίου.

Πενῆντα κι' ἑπτακόσα,
κι' Ἀποκρῆ πηδῶσα.

Τῶν Ἀνιάτων ὁ Χορὸς
ἀνάλατος κι' ἀνιαρὸς.

Μὲ νέον τόνον ζῶηρόν
'στὴ μέση θὰ πηδήσω
τῶν Ἀνιάτων τὸν χορὸν
νὰ γλυκοκελαδήσω.

Πρόσελθε, Μοῦσα παρδαλή,
τὸν οἶστρον μου ν' ἀνάψῃς,
καί μὲ καλέμι Φασουλῇ
νὰ κόψῃς καί νὰ ράψῃς.

Μέσα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
τῆς εὐτυχίας τῆς πολλῆς
'τρελλάθηκαν μὲ τοὺς χοροὺς
ἀνάπηροι κι' ἀρτιμελεῖς.

Ὑπὸ τῶν νόμων τὴν σιάν καί τῆς Βουλῆς τοὺς θόλους
τῶν εὐκλεῶν μουφλούζηδων ἐχώρευσεν τὸ γένος,
κι' ὁ Ντεληγιάννης ἔστεκε μὲ τοὺς συμμάχους ὅλους
σὰν ἓνας γέρο-Παρθενῶν ἐπιδιορθωμένους.

Παρίστατο κι' ὁ Στέφανος μετὰ τοῦ Ντεληγιάννη,
αὐτὸς ὁ νεοφώτιστος Κορδονικὸς ὁ πάνυ,
κι' ὁ Ράλλης ἔλαμπε παρὼν, ξανθὸς ρεπουμπλικάνος,

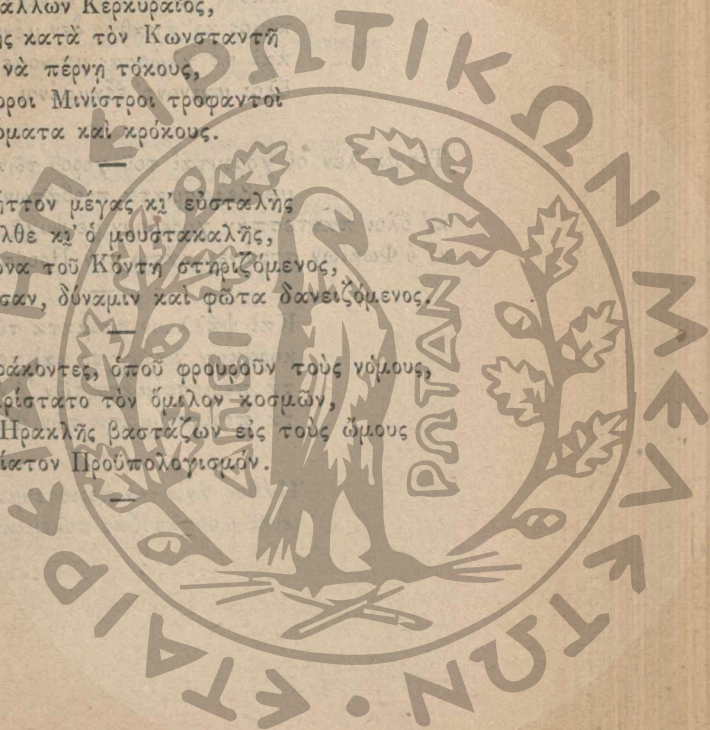
πρὸς δὲ κι' ὁ Καραπάνος,
ὁ συνταράξας τὴν Βουλὴν μὲ τόσην καταιγίδα,
μετὰ τοῦ μπατζανάκη τοῦ κυρίου Λεωνίδα.

Πρῶτος 'στὸν σάλον τῶν χορῶν ὁ γέρος ἐπροχώρει
μὲ κόμπον μεγαλείου,
κι' ἐμπρὸς καί 'πίσω σύμμαχοι σὰν ἄλλοι δορυφόροι
περιλαμποῦς ἡλίου.

Ἦλθε μὲ τὸ σκαρπίνι τοῦ καμαρωτὸς κι' ὠραῖος
κι' ὁ θάλλων Κερκυραῖος,
πολιτικὸς Διάγγελος κατὰ τὸν Κωνσταντῆ
χωρὶς νὰ πέρνῃ τόκους,
καί 'πίσω τοῦ διάφοροι Μινίστροι τροφάντοι
μ' ἀρώματα καί κρόκους.

Οὐχ ἦττον μέγας κι' εὐσταλής
προσῆλθε κι' ὁ μουστακαλής,
ἐπάνω 'στὸν βραχίονα τοῦ Κόντη στηριζόμενος,
κι' ἐκ τούτου γλῶσσαν, δόνκιμιν καί φῶτα δανειζόμενος.

Πολλοὶ παρήσαν Δράκοντες, ὅπου φραγοῦν τοὺς νόμους,
κι' ὁ Νέγρης συμπαρίστατο τὸν ὄμιλον κοσμῶν,
κι' ὡς ἄλλος νέος Ἡρακλῆς βαστάζων εἰς τοὺς ὤμους
τοῦ κράτους τὸν ἀνιάτον Προϋπολογισμὸν.

Χοροπηδοῦσαν χορευταί,
ρουσφετιλῆδες Βουλευταί,
κι' ἤχησαν κελαδήματα
μ' ἐκεῖνα τὰ πηδήματα.

Κι' ἐτραγουδοῦσαν κι' ἔλεγαν οἱ τῆς Βουλῆς Ἀλκαῖοι:
πάθος Ἀργῆς ἀνίατον τὰ σωθικά μας καίει,
κι' αὐτὸ τὰ πάθη τὰ λοιπὰ γεννᾷ 'στους Στρατηλάτας
τῆς γῆς τῆς δοξασμένης,
ἦγουν τὸ πάθος τῶν θεσμῶν, τὸ πάθος τῆς παρλάτας,
καὶ τῆς δεδηλωμένης.

Πάθος ἀνίατον τῆς ἀπαρτίας,
πάθος παθούσης πολιτικῆς,
ποῦ τόσας ἴδαμεν ὀλονυχτίες
τῆς ἀνιάτου ρητορικῆς.

Πάθος ἀνίατον τῶν ἀνιάτων
θεσμῶν καὶ τύπων καὶ Συνταγμάτων,
ποῦ βάζει κόκκιναις εἰς ὅλους σκούφιας
βρονταῖς νὰ ρίχνουνε 'στὸ βῆμα κούφιας.

Πάθος ἀνίατον, ποῦ δὲν θὰ γιάνη,
πάθος ἀνίατον τοῦ ρουσφετιοῦ,
πάθος ἀνίατον, ὅπου μᾶς κάνει
πολλὰ νὰ ψάλλωμε τοῦ Παλατιοῦ.

Πόνος, ὀδύνη, καὶ μὲς μεγάλος,
πάθος ἀνίατον εἰς τὸν αἰῶνα...
δὲν τὸ γαστρεύει κανένας ἄλλος,
μόνον ἀνεύθυνη χρυσῇ Κορῶνα.

Πάθος ἀνίατον, ποῦ τὸ πληρῶνει
ὁποῖος ζητιάνος καὶ κουρελῆς
δὲν ἔχει μπόρμπο μὲς 'στὴν Κορῶνη
καὶ τρώει φάπαις σὰν Φασουλῆς.

Πάθος ἐμπαθές, τὸ ξεῦρον μαῦρα βέλη φαρετρῶν,
πάθος εὐλαλον, ποῦ κάνει καὶ τὸν Ροῦφο τῶν Πατρῶν
τὸν Ἀλέκο τὸν Ζαήμε νὰ τὸν λῆν χειλιδόνι
καὶ κοράκι τὸ Κορδόνι.

Πάθος μέγα, ποῦ κανένας
κρύος κι' ἀπαθὴς δὲν μένει,
καὶ μὲ γλώσσας μαινομένους
ὅλοι μαινόντ' ἐξημμένοι.

Τέτοια λέν οἱ χορευταὶ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀνιάτων
μὲ βελάσματα προβάτων,
κι' ὅλοι παντεσπᾶν χορεύουν μὲ ψυχῆς ἀναβρασμὸ
κι' ὁ Φωκίων στρώνει κάτω τὸν Προῦπολογισμό.

Καὶ ψάλλουν στόματα τῶν ἀναπήρων,
κοράκιων λαρυγγες καὶ χειλιδόνων,
τὰ περισσεύματα τῶν Ἀναργύρων,
τὰ περισσεύματα τῶν Φωκίωνων.

Πάθος ἀνίατον περισσευμάτων
μιᾶς μουφλούζας πολεμικῆς,

πρὸς ἀποξήρανσιν τύσων τελμάτων
κι' ἐλῶν πρασίνης πολιτικῆς.

Κι' ὁ Ζαήμες ξεφωνίζει: θὰ τὸν πάρω, βρὲ παιδί...
δὲν τὸν πέρνεις... θὰ τὸν πάρω, καὶ μὴ βγάλτε...
Δίνει μὲς κι' ὁ γέρο θεὸς καὶ 'ψηλόνει παραπάνω,
καὶ τοῦ λέει: δὲν τὸν πέρνεις... διαδῆλωσι θὰ γίνω.

Βρὲ 'συχάστε νὰ τὸν πάρω... πᾶμε ν' ἀποκρέψωμε...
δὲν τὸν πέρνεις... σκάστε σκάστε... θὰ σὲ παραρῶ...
Θὰ τὸν πάρω μὲ τὸν Κόντη... δὲν τὸν πέρνεις καὶ...
θὰ σὲ σφίξωμε 'στὸ τέλος τὴν διάλυσιν νὰ κάνης.

Κι' ὁ λευκὸς φαλακροκόραξ,
τῆς Κορδῶνας ὁ σωτήρ,
τοῦ Συντάγματος ὁ θώραξ,
τῶν πατέρων ὁ πατήρ,
φοδερὸν προτείνει ράμφος, καὶ μαζὶ τοῦ κρώζουν καὶ
τὰ διάφορα κοράκια τὰ μεγάλα καὶ μικρά.

Κρώζουν ὅλα θυμωμένα 'στῆς Βουλῆς τὸν κλύδωνα,
τοῖσι τοῖσι τιτυβίζουν τὰ πετροχειλιδόνα,
τοῖσι τοῖσι κελαιδεῖτε μὴ μᾶς γίνῃ συμφορὰ,
ράμφη πλέκονται μὲ ράμφη κι' αἰματόνονται πετρά,
καὶ δεινὸς ἀγὼν τελεῖται βουλιμίας πτητικῆς
γὰ ἀριθμοὺς στρυφνῶν πινάκων καὶ πινάκια φακῆς.

Φτερουγίζουν τὰ πουλιά,
κι' ὅλα μὲ φωνῆς γλυκάδᾳ
'στὸν αἶτό τὸν Βασιλῆα
κάνουν εἶδος κατινάδᾳ.

ὦ Κορῶνα μὰς χρυσῇ,
κι' ἂν ἀπτήνης νεοσσοὶ
ξανκρώζουσιν δυνάτᾳ,
νόμιζέ τα χωράτᾳ.

Λένε γὰρ νὰ ξεθυμαίνουν
'στῆς ἀργίας τῆς ἡμέρας,
μὰ σὺ ξέρεις τί σημαίνουν
ὅλαις τούταις ἡ φοδέραις.

Κύττα τώρα τὸν Ζαήμε
πῶς τὸν τριγυρίζομε...
μᾶς ἐμύρισε φορῆμι
καὶ τὸν φοδερίζομε.

Κελαιδεῖτε χειλιδόνια,
κρώξετε καὶ σεῖς κοράκια,
τῆς Ἑλῆτῆς μᾶς, τὰ Κορδόνια,
τοὺς θεσμούς καὶ τὰ σκαρῖα.

Ὅλα μέσα 'στὸ χορὸ
μὲ λαρύγγι λιγερό.
Τὴν Κορῶνα τραγουδάτε
καὶ τριγύρω τῆς πηδᾶτε.

Μὲς Κορῶνα μὲ χιλιάδες
ἀνευθύνους Βασιληάδες,
ποῦ 'δικούς τῶν ἔχουν νόμους ὅταν τρῶνε μὲς χαρὰ,
καὶ κυττάζουσιν τοὺς γραμμένους σὰν βαροῦν τὸν ταμπουρά.

Μὲς Κορῶνα, ποῦ γνωρίζει κάθε ρήτορος μεράκι,
ποῦ τὰ μάτια τοῦ γουρλώνει,
μὲς Κορῶνα, ποῦ 'μπροστά τῆς στέκει σουζὰ τὸ κοράκι
ὅταν γίνῃ χειλιδόνι.

Μὲς Κορῶνα, ποῦ τὴν ἔχουν σωτηρίας τῶν σανίδα
θεσμολόγοι ναυαγοί, ναι, ναι, ναι...
μὲς Κορῶνα, ποῦ τὴν βάζουν κάθε λόγου κορωνίδα
Υπουργεῖας κυνηγοί.

Μὲς Κορῶνα, ποῦ 'μερόνει
ὁποῖον βλέπει πῶς κορώνει,
καὶ Συμβούλους σὰν μᾶς κάνη γὰρ καλὸ τῆς καὶ καλὸ μᾶς,
τότε ζάχαρες καὶ μέλιθ' ὅταν γέλοισιν, καὶ...
καὶ ξεκαρδισμὰ 'στὰ γέλοισιν, καὶ...
ποῦ θαρρεῖς πῶς κάποιος χερί γαργαλᾷ τὸν ἀφαλό μᾶς.

Ὅλα μέσα 'στὸ χορὸ
μὲ λαρύγγι λιγερό.
Νὰ τοῦ κράτους τὰ κοντύλια... νέος πόλεμος μεγάλος,
πέρτουν ὄνεια καὶ γεράκια γὰρ ν' ἀρπάξουνε λουφέ,
κι' ὁ 'λιγύλογος Ζαήμες ἔχει γίνῃ παπαγάλος,
καὶ ὅλοι οἱ φίλοι τὸν 'ρωτοῦνε: παπαγάλο, θὲς καφρὲ;

Γιὰ τοῦ κράτους τὰ κοντύλια
μᾶς ἀνάδουν τὰ κοντύλια.
Κύττα τῆς Κορδῶνας Κράνη,
πῶς μᾶς πέφτουνε τὰ σάλια,
ποῦ θαρρεῖς ξανά πῶς τρῶνε
ἀντικρὺ μᾶς πορτοκάλια.

Ζαήμε, δὲν τὸν πέρνεις καὶ μὴ χάνεσαι,
κι' ἂν 'ἀπὸ τὸν Κόντη σφικτοπιάνεσαι.
Ζαήμε, θὰ σὲ κάνωμε κοτόπουλο,
τὸ πλῆθος τῶν κοράκιων θ' ἀγριέψῃ,
θὰ βάλωμε κι' ἐκεῖνον τὸν Μπακόπουλο
μὲ τὰς ἐπερωτήσεις νὰ σὲ ρέψῃ.

Ζαήμε, δὲν τὸν πέρνεις, καὶ γὰρ σὲν
κοντύλι δὲν ψηφίζομε κανένα.
Κι' ἂν ἐδῶλες τὸν Ροῦφο τῶν Πατρῶν
κοράκια πεινασμένα νὰ μᾶς πῇ,
πλήν αὐτὰς ξεφυρίτιδας δὲν τρῶν
τὰ ράμφη τῶν κοράκιων, τσελεπῇ.

Σοῦ τὸ λέμ, Ἑλληνικά,
μὰ καὶ κορχιστικά:
«δένε τόνκο πέρε νείσκι
καίκε μήκι σκάκ νήσκι.»

Τοὺς θεσμούς ὑπερμυνεῖτε
κι' ὅλοι σας πουλιά γενήτε.
Ὁ Λεβίδης κορχαλῆς κι' ὁ Δραγούνης μᾶς κοτσάφι,

γίνε πρώτη καρδερίνα, Λεωνίδα μας έρίφη,
και κορυδαλός ο Ράλλης,
πούναι και κατσαρομάλλης.

Ο Μπακόπουλος γαλιάντρα και γοργόφτερος σπουργίτης
ο στωύλος Βελλανίτης,
έσύ, Νίκο Γουναράκη,
τρυποκάρυδο να γίνης,
και σύ, γέρο Θεωδώρακη,
καθώς είσαι και να μείνης.

Κι' άς γενή κι' ο Καραπάνος πελαργός μακροσκελής,
και τας πτέρυγας τας δύο να τρομάξη της Βουλής.

Ίσ' άπάνω το λελέκι,
και 'στης δύο του Φλεβάρη
γκάπ και γκούπ το τουμπελέκι...
το Τριψιδι θ' άριβάρη.

Γίνετε πετούμενα,
τρῶτε τὰ βρισκούμενα,
κι' άς προσμένουν τάντερά σας
πότε θάλλη κι' ή σειρά σας.

Κύτταξε πουλιά που πάνε,
της φτερούγαις των κτυπάνε
κι' άπ' έδῶ κι' εκεί σκορπάνε,
και με ράμφος, που 'ματόνει,
το καθένα χελιδόνι
κατακέφαλα τσιμπάνε.

Τσίου τσίου...τίρι λίρι,
κι' όλοι πέστε της Κορώνας
ότι πρέπει για χατήρι
της πολύπαθης Κορδόνας
την Βουλήν να διαλύση, και να γίνουν έκλογαίς,
φαγοπότια ψηφοφόρων, κουμπουριάσματα, σφαγαίς.

Πότε, δόλιο Κορδονάκι,
θα γενής χελιδονάκι;
Πότε θάλλουν τα καλά μας,
και με την Αρχή την σκύλα
θα γενούν τα μάγουλά μας
σάν των Έσπερίδων μήλα;
Πότε το χρυσό τάνηψι θα 'μπορέσης, Θεωδώρακη,
να το 'πης και σύ κοράκι;

Τῶν Ανιάτων ο χορός
έξηκολούθει ζωηρός,
όταν 'στην δίνην της Βουλής
σάν σπίνος άχαμνός πετᾷ
κι' ο σταυροφόρος Φασουλής,
και λέγει πηδηκτός αὐτά.

Πηδάτε λαρυγγίζοντες για προπατόρων θήκας,
και σεις τὰ Βουλευτόπουλα
τρῶτε τὰ γουρουνόπουλα,
που για πεσκέσι στέλλονται προς τους Είρηνοδίκας.

Ω κορακοχελιδονα,
με λόγους για τον κλήδονα

δικαιοσύνην ψάλλετε
τόν κόρακα να βγάλετε.

Ένωτισθήτε σοβαρώς και της 'δικής μου γνώμης...
χῆνες το Καπιτώλιον διέσωσαν της Ρώμης,
μα τουτο μας το τέμενος οι κόρακες το σώζουν,
και μαύρη συφορέλιχ μας όταν αυτοί δεν κρώζουν.

Εἴθε πάλιν, Θεωδώρακη, να χαρῆς και σύ κι' οι φίλοι,
κι' εἴθε με της παπαρουνάις του χλοάζοντος 'Απρίλη
έκλογῶν ν' άρχίσῃ δράσις,
που Ρωμηῶν άνάπτει κράσις,
και να στέψη το γρασίδι
πανελλήνιον χαράν,
κι' οι θεσμοί να 'μπούν 'στο ζυδί
δι' έκατοστήν φοράν.

Κι' όταν μετά νέαν νίκην
βάλῃς το σπαθί 'στην θήκην,
κι' έλθῃς οὐριοδρομῶν
με τὰ μεγαλεία σου,
τότε μνήσθητι κι' ήμῶν
έν τη βασιλεία σου.

Και καμπόδαίς ποικιλίαις,
μ' άλλους λόγους άγγελίαις.

Είκόνες εκ της Νέας Ελλάδος, δηλαδή
σημαντικῶν βιβλίον Γερμανιστί γραμμένον...
το διακρίνει γνώσις και πείρα και σπουδή,
κι' εξ 'Ελβετίας ήλθε πάγκάλως τυπωμένον.
'Εγραψε Παῦλος 'Ελσνερ, σπουδαίος Γερμανός,
και της 'Ελλάδος φίλος εὐθύς κι' άληθινός.

Θερμότατα συστήνω και προς τα δύο γένη
την «Έρευναν» εκείνην, που 'στην 'Οξφόρδη βγαίνει.
Του Πλάτωνος Δρακούλη την γράφ' ή πρώτη πένα
κι' ύπηρετεῖ το γένος περιφανῶς 'στά ξένα.

Περὶ της 'Ακτημοσύνης, ήγουν της Μοναρχικῆς,
ένα τεῦχος πραγματείας έμβριθούς και νομικῆς.
'Εγραψε Νικολαΐδης Εὐαγγέλης κατ' αὐτάς,
διαπρέπων 'στοῦ Δικαίου τοὺς καλοὺς ὑφηγητάς.

Οδηγός τῶν λουομένων 'εἴης Κορίνθου το Λουτράκι,
του γιατροῦ του Δευτεραίου γλαφυρὸν βιβλιαράκι,
και θερμῶς το συνιστῶμεν με πολλοὺς πολλοὺς επάινους
ὡς ὠφέλιμον τὰ μάλα 'στοὺς κυρίους λουομένους.

Το Βιβλιοπωλεῖον εκείνο της «Επίτας»
του Γιάννη του Κολλάρου, το πλήρες ευρωστίας,
εξέδωσε και πάλιν δύο βιβλία τρέλλα,
τόν Μεγαν Γαλεότον, μεταφρασὶν Βικέλα,
καθὼς και του Δροσίνη τὰ μάγα παρκαμύθια,
που λέν με τῶση τέχνη και χάρι την αλήθεια.

Τῇ προστασίᾳ δεσποινῶν με του καλοῦ τὸν ζήλον
την δωδεκάτην του μηνός 'στο Σπλέντιτ μέγας μπάλος
τῶν τόσον προοδευτικῶν 'Εμποροπαλλήλων,
και προμηνύεται λαμπρὸς ὅσον κανένας άλλος.